

Ze sborových akcí

Po	04. 02.	16:00	schůzka křesťanské služby
Út	05. 02.	14:30	koncert (I. Jenešová - hoboja, L. Čermáková - klavír, Tele- mann, Bozca, Schumann)
Čt	07. 02.	19:00	Bohoslužby s vysluhováním VP podle Lidské liturgie u nás v Korunní 60
Ne	10. 02.	09:30	bohoslužba s VP - 1.neděle postní
Po	11. 02.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	12. 02.	14:30	setkání starších věkem
Čt	14. 02.	19:00	schůze staršovstva
Út	19. 02.	14:30	setkání starších
Út	26. 02.	14:30	setkání starších
Čt	28. 02.	19:30	setkání střední generace, Blanka Uličná (mladší generace) bude povídat o svém dobrovolnickém pobytu s Aktion Süh- nezeichen v bývalých koncentračních táborech v Německu

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Obsah

Zjevení Páně	2
Ze sborového archívu IV.	4
Nedělní škola dnes	6
Chtěla jsem jim to tady zamíchat	9
Sborová solidarita II.	11
Janské Lázně 2008	15

Zjevení Páně

Kázání bratra synodního seniora Joela Rumla na Vinohradech 6. ledna 2008

Čtení: Mt 2,1–12

Text: 2K 4,3–6: *Je-li přesto naše evangelium zahaleno, je zahaleno těm, kteří spějí k záhubě. ⁴Bůh tohoto světa oslepl jejich nevěřící mysl, aby jim nevyšlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím. ⁵Vždyť nezvěstujeme sami sebe, nýbrž Krista Ježíše jako Pána, a sebe jen jako vaše služebníky pro Ježíše. ⁶Neboť Bůh, který řekl 'ze tmy ať zazáří světlo', osvětlil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově.*

Již jste slyšeli, bratři a sestry, že **tato neděle se nazývá Zjevení Páně, Epifanie**. Označení souvisí s událostí, kdy se pohanští mágové poklonili Ježíšovi v Betlémě, což je vykládáno jako **výraz Božího zjevení pohanům v Ježíši**. Pohané rozpoznali v narozeném Boha, Božího jednání a přítomnost. Ke čtení z evangelia, které je určeno pro dnešní den, jsem přiřadil text z epistoly Korintským, v němž **apoštol Pavel nepracuje jako s hlavní tematikou se zjevením Páně, nýbrž s problematikou rozpoznání**. Jak byl narozený Ježíš vnímán, o to také jde v evangeliu – jeden pohan Herodes nahlížel na Ježíšovo zrození jinak než mágové. Jejich nahlížení je rozdělovalo. **Rozdíl v nahlížení na narození v Betlémě a následný výklad**, to je to, kde navázal Pavel. Vlastně říká: jedni viděli a jiní ne. Jednomu nic nebrání vidět v narozeném Božího Syna, tedy zjevení Boží, a druhému to není dáno. Apoštol Pavel však pochopitelně nereaguje na Heroda a mágy. On v této části epistoly **formuluje názor na poslání, které jako**

apoštol plní. Říká, že nepotřebuje nic skrývat, to, co dosvědčuje, neobsahuje nic nečestného, odkazuje k jádru, k základu pravdy, ke kterému mohl dospět; a to mu dává dostatečné oprávnění pro dosvědčování, že v Ježíši Kristu se skutečně zjevil Bůh. **Nemůže se vyhnout úvaze, proč jedněm to je jasné, a jiným ne**. To je text, který jste slyšeli. Asi to je otázka, kterou není zatěžko položit si rovněž, protože to je tak. Jak to, že někomu je jasné, že se nepodvádí, nelže, dodržuje slovo, a pro druhého slib není ničím, podepsaná smlouva a dohoda pouhým cárem papíru a život druhé bytosti něčím, co otravuje a komplikuje existenci? Oživuje se tak otázka, jak je možné, že hodnoty, na nichž se ještě nedávno většina shodla, již přestaly být tím, co spojuje. Naopak zneklidňuje to, že hodnoty, které sjednocovaly, už téměř nejsou vážné brány. **Už tehdy existovalo podobné tázání** – je snad na zvěsti evangelia něco tajemného? Něco, co z něho činí záležitost zasvěcenců? Pokud ano, co to je? Apoštol připustil, že by takový názor mohl vzniknout. Je-li tomu tak a je-li tam něco zahaleného, pak **to však není vinou evangelia**. Boží dílo a Boží vůle byly v Ježíši Kristu zjeveny dostatečně a jasně. Pokud by bylo něco zahaleného, vada je „na straně přijímače“. V té souvislosti užívá nábožensky **obvyklý termín zaslepení, oslepení**. Existují brýle omámení, šálení a není pak nic, co by projasnilo možnost vnímání zevnitř. **Zaslepení bohem tohoto světa**, tohoto věku je označení široké, možno si sem dosadit vlivy doby, moci, které usilují o člo-

Janské Lázně 2008

Letošní sborový pobyt v Janských Lázních začal nehezkým počasím. Pršelo tři dny, jako by se protrhla nebeská stavidla. Sníh rychle tál, potoky se změnil v malé veletoky a na rekreování venku to rozhodně nebylo. Z každé vycházky se člověk vrátil promočený a na radovánky na sněhu bylo nutno zapomenout úplně. Takže zbývalo spát, číst, chodit do cukrárny či na pivo, jet do ZOO a družít se. To poslední jsme v hojně míře provozovali všichni – děti i dospělí. A zdá se, že přes nepřízeň počasí nebyla nálada ponurá a nespokojená, nikdo přes míru ne reptal, nikdo naštvaně neodjížděl. A když v úterý odpoledne konečně přestalo pršet, byl to takový malý zázrak. A což teprve když vysvitlo středeční sluníčko!

Večerní programy byly ve znamení naší církve. V neděli měla Eva Šormová program na téma ČCE – její kořeny a směřování, v pondělí Jarmila Strádalová hovořila o ČCE a jejích prvních letech, v úterý pak Jaromír Strádal o teologickém směřování a směrech v ČCE. Ve středu měla naše farářka Ester Čašková povídání na téma ČCE a společnost a řadu programů zakončil ve čtvrtek Mikuláš Vymětal tématem ČCE a misie. Témata to nebyla snadná pro řečníky ani pro posluchače, následující diskuse nebyly také vždy jednoduché, ale to diskuse snad ani být nemusí. Jednotlivé promluvy budeme postupně v Hroznu uveřejňovat.

jaš

věl. V přízemí je kancelář, velká a malá shromažďovací místnost a v 1. patře je čtyřpokojový byt, který je spolu s malou shromažďovací místností a kanceláří vytápěn plynovým kotlem. K budově patří zahrada.

A jak to ve sboru vypadalo po dvou letech?

Počátkem října uběhly dva roky od mého nastoupení do funkce farářky v Hořovicích. Koncem září jsem byla sborovým shromážděním zvolena na dalších pět let práce na sboru. Letos žádáme poslední rok o podporované místo a ve staršovstvu už začínáme přemýšlet o tom, jak se obejdeme bez celocírkevní podpory.

Směr práce do budoucnosti:

Dva roky jsem se snažila spolu se sborem vyvíjet největší úsilí na poli propagace sboru a organizování všemožných aktivit, které by lidem otevřely cestu do našeho kostela.

Výsledkem je, že lidé v Hořovicích už vědí, že je zde sbor Českobratrské církve evangelické. Umí si o jeho aktivitách vyhledat informace – na internetu, na nástěnce nebo v místním zpravodaji Občan. Zvykli si chodit do kostela na jaře a na podzim odložit nepotřebné věci do sbírky oblečení pro Diakonii Broumov a pocho-pili, co je dobročinná burza.

Různí lidé z města se také objevují na večerech s hostem.

V nadcházejícím roce chceme omezit aktivity (např. ne 3 koncerty na podzim

a v zimě, ale jenom jeden) a více se soustředit na pastorační práci, obnovení kar-totéky a „sborový život“.

Největší radosti v uplynulém období:

V létě 2007 přišla na bohoslužby mladá paní z Hořovic, požádala o křest a od té doby chodí pravidelně každou neděli do kostela a jednou za čtrnáct dní na předkřestní přípravu.

Dále se na bohoslužbách příležitostně objevuje paní v „nejlepších letech“ a po každých bohoslužbách nám děkuje.

Po prázdninách se zase sešla skupina dětí, a to v hojném počtu – celkem jich je 17. Scházíme se ve dvou skupinách a probíráme příběhy izraelských králů. Začaly chodit dvě děti od jedné Američanky žijící v Hořovicích.

V září jsme dokončili kompletní renovaci elektrického rozvodu a jističů ve sborových prostorách a na první adventní neděli snad bude dokončena i sborová kuchyňka.

Příjemnou zprávou bylo, že nám Jeronýmova jednota poskytla 20 tisíc na opravu sociálního zařízení a zřízení malé kuchyňky, sbor v Dejvicích za nás uhradil zhruba osmitisícový dluh u Personálního fondu, sbor na Vinohradech pro nás vyhradil 13 tisíc na podporu farářského místa a pražská mládež konala 3 měsíce sbírku při večerních bohoslužbách u Martina ve Zdi na náš sbor. Za tuto pomoc ze seniorátu jsme moc vděční!

Drahomíra Dušková Havlíčková

věka a svádějí jej k tomu, aby jim pronajal svou duši, mysl a cit. Není důvodu pochybovat o tom, že by se snad takové oslepení přestalo dít. Bude se dít stále a vždycky budou dva vedle sebe a budou se jen divit, že hledíce jedním směrem, vidí každý něco jiného. Že by to bylo pouze tak, že jeden měl to štěstí a druhý smůlu, jeden uviděl, a druhého posedla zaslepenost? Ono se to však promítá do hlubších souvislostí – někomu bylo dáno, a jinému ne. Jeden se může zařadit mezi ty, které uchvátí a podmaní svoboda Božích dětí se vším, co to znamená, tj. i s poznáním Boha v Ježíši Kristu, a druhý zůstane napařád v přízemních patrech existence, kde bude určován těmi nejzákladnějšími vlastnostmi a pudy. Zároveň však platí, že jeden ani druhý si na stupeň svého přístupu a poznání nestěžují, mágové odešli jinudy a Herodes se také zařídil po svém. **Tak to platí dodnes** – my, křesťané, míváme dojem, že ti, kdo nepotřebují ve vánocích hledat Boží zjevení a zrození Spasitele, žijí hůře a že pouze sténají pod tlakem mocností a božstev tohoto věku bez moci něco změnit. A opačně: nekřesťané se na nás zase dívají soucitně, případně posměšně, co že jsme to za chudáčky, kteří se neumějí pořádně ve světě zorientovat a pořád brzdi své schopnosti ohledy na souvislosti, které už jsou dávno passé. Z takových pohledů na okolí se pochopitelně rozvíjí touha vyjádřit svůj směr jako ten lepší než jiný. Ale ono to tak jednoznačné není. **Ani apoštol tak daleko nejde.** Má pochopitelně radost z toho, čeho se mu dostalo, že smí vyznávat Ježíše Krista jako Božího Syna. Ví však o hliněnosti, křehkosti a **slabosti schránek, do kterých byl uložen poklad nesmírné ceny.** Ví, jaká je cena nesení tohoto pokladu, o jak složi-

tu službu mnohdy jde a jaké důsledky a závazky z ní vyplývají. Proto se varuje toho, aby řekl, že za tím, že mu bylo dáno nahlédnout Krista Bohem, stojí lidská schopnost a lidský výkon, které napomohly tomu, že si Pán Bůh jeho všiml, jeho osvětil, a druhé nikoliv. V jeho výpovědi je spíše cítit **vděčná radost z toho, že už může vidět víc, a pokorné vědomí, že se tak může stát komukoliv jinému v pro něho potřebný čas.** Vráťím se do evangelia. Jak jsem říkal, **máme před očima dvě reakce,** rekrutující se z jednoho anonymního tábora pohanského. Jedna je Herodova, druhá je mágovská. Zájem poklonit se nově narozenému byl vyjádřen oběma stranami. Co však bylo **určující, byly pohutky onoho zájmu.** I kdyby u mágů převážil zájem vědecký, poznat, s jakým úkazem mají co do činění, **byl to zájem, který nepřekryl a neumlčel hlas pokory při ohledávání zajímavé a nové skutečnosti.** Herodův zájem o klanění je vlastně představen jako hraný a předstíraný, neboť **jeho panovnické znepokojení je třeba dát do souvislosti s hrozbou pro mocenskou pozici a trůn.** Jedni dokáží na základě přírodního úkazu správně interpretovat betlémskou událost, a to až tak, že se rozhodnou bát se Boha víc než lidí (sr. Ex 1,17), a druhý se ulekne a tím potvrdí, že péče o sebe sama, přeneseně strach o svou moc, je pro něho motivem, kterého se ani při setkání s naplněním zaslíbení, jež si nechá vysvětlit, neumí zříci. Řekneme-li, že byl zaslepený, je to pravda. Jeho zaslepenost možná pomohla také tomu, že se jeho jméno nese dějinami jako symbol zabíjení. **Zaslepenost se může dít i uvnitř tábora Kristových vyznavačů.** Tak se stávalo, kéž by nám to nehrozilo –

tou zaslepeností je hrozba zvyknutí si na zvláštní privilej od Pána Boha – „my, osvícení, jsme Boží kamarádi. A to napopřád.“ Takové dělení nehrozí jen uvnitř společenství lidí, hrozí i uvnitř lidské bytosti. Může dojít k oslnění osvěcením a jasem spásy. Proto apoštol upozorňuje na příkladu sebe sama a svých apoštolských druhů jedno významné pravidlo: *nezvěstujeme sami sebe, nýbrž Krista Ježíše jako Pána, a sebe jen jako vaše služebníky pro Ježíše. Osvícení se nestalo a neděje samoúčelně, aby se stalo nástrojem útěšnosti pro uspokojování sebe sama.* Stalo se proto, aby rozpoznání Božího Syna, Ježíše Krista, Mesiáše a Spasitele světa se šířilo tak, aby každý, kdo kráčí životem jakoby bez cíle a bez jasného směru, nepadl za nejbližším rohem do pasti. Slova o růstu jednoho za cenu dobrovolného a radostného menšení se druhého se tak stávají aktuální výzvou se zcela konkrétním dosahem. Jinak se zjevení Páně stane záležitostí utajenou a těmi osvícenými záměrně zahalovanou. Stále jde o to, aby ztělesněná podoba Boží spásy, zhmotnělá v životech služebníků pro Ježíše, se děla proto, aby proměnila život a kultivovala

jej. Hodnoty, které již společnost nespojují, ustoupily také proto, že **byla oslabena vnitřní chuť jít až k samému jádru.** Kdo má oči otevřené, vidí, jaká základní a bytostná nouze svírá kdekoho kolem nás a že vlastně každá událost, která otřese současností, má své kořeny v osvěcenosti a v zaslepenosti, mj. v tom, zdali člověk ví, kam jde a proč, anebo v tom, kráčí-li bez vnitřní účasti přitakat tomu, kdo může osvětit jeho životní cestu smyslem a pravdou. Díky zrození a vyslání Ježíše na zemi a díky zjevení Božímu v Kristu smíme kráčet životem jako ti, kdo plně žijí svůj život tehdy, když jádro naděje vidí v tom, že Bůh přišel, sestoupil a ztotožnil se s námi. A přitom zůstal Bohem. Z takového dobrodiní jest nám dobře žít. Ať je to celé divné, přesto je to určováno naprosto jasným Božím zájmem o to, abychom my i druzí došli spásy. *Předivné narození – pro naše spasení – dobrovolné zmaření – přílišné snižení – k lidskému pokolení – pro jejich zvelebení.* (EZ 283,4) Ať je toto zvelebení Kristem tím, v čem zakládáme svou otevřenost, čím překonáváme svou nesmělost a co je tím, co máme pro druhé.

Amen

Ze sborového archívu IV.

Tentokrát jsme z 1.–2. čísla Věstníku vydaného roku 1940 vybrali článek sestry Boženy Šimkové o historii vinohradské nedělní školy. Článek má název

Padesát let vinohradské nedělní školy a v tomto čísle přinášíme jeho první část, která byla mírně redakčně krácena.

Hořovice

Ve sboru pracuje farářka Drahomíra Dušková Havlíčková, za jejíhož působení začal projekt na obnovu hořovického sboru. Sbor získal statut podporovaného místa (což znamená, že sbor za svého faráře po určitou dobu nemusí odvádět platby do personálního fondu). Za 2 roky trvání projektu bylo vykonáno mnohé, jak je možno dočíst se v následujícím textu, jehož autorkou je farářka sboru.

Jaká byla situace sboru na konci roku 2005?

Sbor Hořovice patří do pražského seniorátu, podle evangelického kalendáře má 150 členů. Od roku 2001 v Hořovicích působí na třetinový úvazek Ondřej

Pellar ze sboru v Rokycanech a sbor administruje Dagmar Ondříčková ze sboru v Berouně.

Bohoslužby se konají každou neděli ve 14,30 h, každou 1. neděli v měsíci jsou bohoslužby s vysluhováním VP, průměrná účast je „4–6 starších a starých členů“.

Br. Ondřej Pellar vede jednou za měsíc biblickou hodinu pro dospělé (průměrná účast je biblická, tj. 2–3 lidé) a dvakrát za měsíc biblickou hodinu pro děti (7 dětí, vesměs z katolických rodin).

Ve sboru není varhaník, je k dispozici harmonium.

Budova kostela je stará 100 let, původně to byla židovská synagoga, kterou v roce 1947 sbor Koupil a přesta-

nemuseli za vystoupení draze platit, a přesto se dá těžko slovy vystihnout, co jsme prožili. Hodinu a půl se tyto sbory střídaly v písniích oslavujících narozeného Krista. Skoro mně bylo líto, že to nikdo nenatáčel. Ale zároveň mě to tím víc těší. To zpívání přece bylo ne kvůli kamerám, ne kvůli zisku, ne lidská okázalost, ale v krojích krásná a v harmonických hlasech čistá oslava Toho, kterému patří všechna čest i sláva. A tak to i vyznělo.

V Hrubé Vrbce vystoupily místní pěvecké sbory – mužský, ženský a smíšený se svými vánočními sbory již po páté před obecním domem na Druhý svátek vánoční. Do mírně mrazivého ticha se neslo veřejné vyzpívání radosti z narozeného Spasitele. Tíše jsem se radoval, když jsem viděl, jak se tu bez křečovitého násilí děje něco velikého. Vždyť mezi těmi zpívajícími byli i mnozí z těch, kteří do kostela pravidelně nechodí. Farář je neagitoval, rozdílná církevní příslušnost nebyla překážkou a oslavu přijímal Ten pro nás v jeslích narozený. Tak třeba tohle se děje v našich vesnicích. (Ve všech těchto událostech byli naši presbyteři hybnou složkou oněch pěveckých těles).

Jinak se asi nemáme čím chlubit. Kostelík ve Vrbce je jeden z těch potolerančních, který však získal dostavbou ve 40. letech 20. století i věž. Zajímavým prvkem v něm je uchovaný luterský oltář a překvapivé rozložení lavic. V lutersky liturgickém prostoru s oltářem jsou

totiž na obou koncích kostelního prostoru kruchty, kazatelna je reformačním způsobem umístěna na jedné z delších stěn kostela a část lavic je právě oním klasicky reformačním stylem obrácena ke kazatelně. Příkladný projev toho, jak duchovní i pokrevní blízkost evangelíků na Hornácku ovlivnila i kostelní prostor. (Sbor v Hrubé Vrbce je svým založením luterský, ale ona blízkost reformovaného sboru v Javorníku je zde významně vidět.)

Ve Velké nad Veličkou má sbor postavenou prostornou modlitebnu. I přes oběti až i ztráty postavení se jí podařilo postavit v době minulého režimu. Farní budova a kostel je v Hrubé Vrbce – asi 4 km od Velké nad Veličkou. Počtem duší je však Velká tou větší částí sboru. Snad i proto není pouhou kazatelskou stanicí, ale prostě druhou polovinou vesnického „sousboří“.

Sbor žije pravidelnou sborovou činností. Bohoslužby, biblické hodiny a konfirmační cvičení se konají každý týden ve Vrbce i ve Velké nad Veličkou. Náboženství se učí na školách a místní ředitelství to nejen toleruje, ale přijímá s vděčnou podporou. Mládež se schází střídavě ve Vrbce a ve Velké jednou za měsíc i společně s mládeží z Javorníka. Spolu s javornickým ev. sborem pak mládež každoročně připravuje tábor pro děti. Kazatelskou stanicí má sbor ještě ve Strážnici. Zde míváme bohoslužby v domově duchodců jednou za měsíc.

Mojmír Blažek

Nedělní škola, část první

Nedělní škola vinohradská, zahájená 30. března 1890, je stejně tak stará jako sám československý evang. sbor na Král. Vinohradech. V první dobu jsme neměli ještě Nedělní školu skupinovou. V této formě byla vybudována naše Nedělní škola teprve po příchodu prvního faráře vinohradského ref. sboru L.B. Kašpara v září 1891. Farář Kašpar rozuměl dokonale dětskému srdci a dovedl podávat biblické příběhy tak poutavě, že jsme chodili do nedělní školy přímo s nadšením. Tenkrát NŠ začínala v neděli odpoledne o půl třetí. Mám dosud v živé paměti, s jakou radostí jsme se my děti po společné modlitbě, zpěvu a přečtení z Písma vždy rozlétly do různých světnic tehdejší fary, dolů i nahoru do 1. poschodí. Každý žák si nosil s sebou bibli a zpěvníček – na to dbali přísně jak pan farář, tak i rodiče.

A což vánoční slavnost Nedělní školy! Hned po prázdninách jsme se začali učit zaslíbením a uměli je odříkávat, jako když bičem mrská. Kdo při slavnosti odříkal nazpaměť některé z nich, směl si na stromečku rozžehnout svíci. Za jaké vyznamenání jsme si to pokládali! I vhodné básničky se u stromku přednášely, ale ne v tak hojně míře jako dnes, hlavní důraz byl kladen na biblickou látku – na zaslíbení. Těšili jsme se na vánoční slavnost celý rok – na nadílku, na trochu těch laciných cukrovinek, co se skrývaly mezi jablky a ořechy, i na malou pekařskou vánočku, které bychom se nebyli vzdali za nic na světě, ač nám doma domlouvali, abychom ji nechali potřebnějším. Kdežpak, vánočka a knížka – to byly nejvzácnější poklady, jaké jsme si ze slavnosti odnášeli.

Se stejnou nedočkavostí jsme vyhlíželi

výlet, který vinohradská nedělní škola konávala na konci školního roku. Každoroční výlet, to byla rodinná událost v životě naší NŠ. Kdo z dospělých jen poněkud mohl, táhl s námi na výpravu – vzpomínám si, že výletu se účastnili i evangeličtí posluchači vysokých škol, kteří chodili v neděli do shromáždění.

Za faráře L. B. Kašpara se na Vinohradech vystřídal i několik vikářů. Vedli pak často Nedělní školu oni, jednak proto, že pan farář býval zaměstnán literárními pracemi, a kromě toho často churavěl. A bývalí žáci NŠ i na ně rádi vzpomínají!

V období, kdy nemocného faráře Kašpara zastupoval farář Jan Karafiát, nedělní škola změnila trochu svůj ráz. Stala se spíše dětskými bohoslužbami, při nichž děti s dospělými tvořily jednu skupinu. Výklad sám byl ve formě kázání a po něm položil pan farář žákům několik otázek. A pan Karafiát si nás – malé i velké – dovedl podivuhodně podmanit a upoutat svým poněkud zvláštním a nezvyklým vyprávěním. Při NŠ učil pan farář své malé posluchače hledat v bibli. „Panenko, synáčku, najdi nám epištolu sv. Pavla ke Korintským atd.“, ozval se co chvíli jeho zpěvavý hlas a jeho pronikavé oči spočinuly skrze brejle na některém z nás. Panečku, to jsme pospíchali, přecasto s nejistotou a třesením, abychom nenechali pana faráře dlouho čekat a aby popřípadě neukázal zatím již na někoho jiného, pohotovějšího. A jak jsme si doma nacvičili knihy Nového i Starého Zákona, abychom nebyli zahanbeni! Za něho i kázeň mezi dětmi byla příkladná: v létě za dusných odpolední, jakmile některé z dětí začalo nápadněji klimbat, se na výzvu pana faráře na chvíli postavilo, až dří-

mota přešla. Musím však přiznat, že skupinová nedělní škola měla pro děti přece jen daleko větší půvab a význam. Snad pro svou pestřejší rozmanitost a pravděpodobně pro zpěvné, dětem přístupnější

Nedělní škola dnes

Jak vypadá vinohradská nedělní škola dnes, na to jsme se zeptali jejich učitelů. Na 5 otázek zatím odpověděli Jarmila Raisová (JR), Filip Krupička (FK) a Zdena Novotná (ZN). Jejich odpovědi jsou řazeny tak, jak do redakce došly.

Jak dlouho učíš v nedělní škole?

JR: Já jsem začala v NŠ učit teprve od září, ale myslela jsem na to již dříve. Zkušenosti teprve získávám.

FK: Nevím, učím už velmi dlouho. Začal jsem učit asi dva nebo tři roky před tím, než k nám přišla Eva Šormová.

ZN: Odhaduji to tak na 15 let.

I když se ve sboru pracuje podle příruček synodní rady, jistě do připravených textů vkládáš i vlastní víru a vlastní zkušenosti. Co ti přijde nejdůležitější při práci s dětmi ve sboru, při jejich vedení k Pánu Bohu?

JR: Příručky synodní rady jsou užitečnou pomůckou, ale na některou neděli je téma značně rozsáhlé. Myslím, že je lepší držet se jednoho příběhu a ten dětem přiblížit. Děti, zvláště ty menší, milují příběhy, a toho se dá v NŠ dobře využít. Je důležité dětem ukázat, jak to, co se právě probírá, souvisí s jejich přítomností.

Někdy to mohou být jen střípky, které si ale později mohou složit v ucelený ob-

melodie z Písní cestou života: za faráře Karafiáta se totiž i v Nedělní škole zpívalo jen z dopoledního kancionálu a velmi často žalmy.

Pokračování

raz. Díky Bohu za to. Velmi důležitá mi přijde modlitba, řečená tak, aby jí děti rozuměly, a také jim dát prostor, aby i ony sdělily Pánu Bohu, co chtějí.

FK: Děti chápou víru jednoduše a prostě v tom nehledají žádné velké tajemství jako my dospělí. Pro život křesťana jsou důležité tyto věci:

1. modlitba,
2. pokání a odpuštění,
3. čtení písma a kázání,
4. společenství a svátosti

Při vyučování se snažím zaměřit vždy na jedno z těchto čtyř témat. Řeknu dětem biblický příběh – ten je určen příručkou – a potom na vlastní zkušenosti nebo příběhu někoho známého ze současnosti demonstрую, že je to pravda a že tak to funguje. Chci dětem ukázat, že se neučíme jen nějaký dějepis židovského národa a vznik křesťanství, ale že podobné příběhy a zázraky, které prožíváme my, někdo jiný prožíval před námi. Že Bůh je živý, reálný a blízký. Na konci našeho setkání řeknu jednu nebo dvě věci – krátké věty, které chci, aby si děti zapamatovaly, a třeba to dvakrát nebo třikrát zopakují.

Často se dětí ptám, jestli něco podobného prožily nebo co si o tom myslí, a mile mne překvapuje, jak velmi vážně víru berou. Když jsme se bavili o zázracích, asi polovina dětí vyprávěla nějaký příběh o tom, jak právě jejich modlitba

Krista v kontextu materiálně nasycené evropské civilizace 21. století?

Lidé chtějí být šťastní. Myslí si, že šťastní budou, když budou moci dělat to, co chtějí. Aby mohli dělat to, co chtějí, potřebují peníze. A pak to vypadá, že peníze je mohou zcela uspokojit. Ale tak to není. To nejdůležitější, co člověk potřebuje, je milovat a být milován. Takovou bezpodmínečnou lásku můžeme zakusit pouze od Krista. Jen On může naplnit lidské srdce.

Sborová solidarita II.

Na konci minulého roku staršovstvo našeho sboru z rozhodnutí sborového shromáždění opět rozdělilo určitou částku sborům, které mají obtíže s povinnými odvody nebo s financováním nutných oprav. Tentokrát jsme chtěli klást větší důraz na to, aby náš příspěvek byl

Hrubá Vrbka a Velká nad Veličkou

Sbor se nachází v malebném regionu slováckého Horníhoácka. Tento kraj dodnes uchovává některé prvky lidové tradice, a to hlavně v rovině folklorního zpěvu a muziky.

Snad už jen v tomto kraji, a to konkrétně ve sboru v Javorníku nad Veličkou (viz obrázek z konfirmace v loňském nástěnném kalendáři ČCE) a v našem sboru se proto můžete potkat s konfirmací, při níž jsou konfirmandi v krojích. Kroje v tomto kraji nejsou jen zaprášenou ozdobou muzejních vitrín, ale do jisté míry ještě živou součástí svátečních událostí. Nejen při velikých horníáckých slav-

Rozhovor připravil Martin T. Zikmund
Komunita Chemin Neuf (Nová cesta) je římskokatolickou komunitou s povoláním k ekumenismu. Zrodila se z modlitebního společenství v Lyonu (ve Francii) v roce 1973. Komunita má v současnosti přes 1300 členů a působí ve 25 zemích světa včetně České republiky. U nás sídlí v klášteře v Tuchoměřicích a u sv. Apolináře na Praze 2. (red KT)
Přetištěno z Katolického týdeníku 3/2008 s laskavým svolením redakce.

věnován především na zajištění nevládnějšího poslání církve – kázání Slova Božího (tedy na podporu kazatelských míst, ať už jde o pomoc s úhradou PF nebo jinou formu pomoci). V tomto čísle představujeme další sbory, které se staly příjemci příspěvku.

nostech, ale také například při horníáckém kosení, o fašanku, tu a tam i při některé svatbě či při pohřbu potkáte se s těmi, kdo oblékají místní kroj jako výraz slavnostnosti a živě předávané tradice.

Když jsme v neděli 6.1.2008 uspořádali v naší modlitebně tzv. tříkrálové zpívání, vystoupilo při něm asi 9 pěveckých souborů a většina z nich v krojích. A není to (aspoň zatím) jen chvilkové pózování kvůli televizním kamerám, ani to zpívání není komerční záležitostí. Při tomto našem zpívání účinkovaly místní mužské, ženské, smíšené, dětské i církevní sbory. Televize nebyla přítomna, nikomu jsme

nit při eucharistické bohoslužbě, kterou evangelíci a katolíci spolu zatím slavit nemohou?

To víte, že pro mne každá mše sv., které se účastním, je také bolestí. Uvědomuji si totiž přitom, že naše církve nejsou ještě sjednoceny. Ale bolest patří k ekumenickému hnutí... vždyť rozdělením křesťanů trpí především náš Pán. Ale je zde i naděje, že dojde a dochází k posunu v ekumenickém dialogu ve správném směru.

Snímek Antonín Lisý

Došlo k takovému posunu i ve vašem případě? Vyvíjel se váš vztah ke katolické víře za ta léta, která jste již v komunitě strávila?

Ano, bezesporu. Nejenže jsem se zbavila předsudků, ale také jsem se naučila rozumět některým věcem, které mně dřív působily potíže. Např. už mám daleko kladnější vztah k adoraci Nejsvětější svá-

tosti. Dříve jsem tento způsob odmítala, nyní jej respektuji a někdy i sama praktikuji. Zůstat před Kristem a odevzdat mu vše beze slov, v jakési modlitbě srdce, to jsem se naučila až v komunitě.

Takže věříte ve skutečnou přítomnost Krista v eucharistii...

Věřím, ale jen při přijímání. Nesdílím katolickou víru, že Kristus je trvale přítomen v proměněné hostii. Když se připojuji k ostatním, kteří adorují eucharistického Krista, jsem přesvědčena, že Kristus je nám přítomen bez ohledu na to, jestli je zde vystavena hostie nebo není. Na této adoraci jsem však začala oceňovat sjednocení s druhými v tiché modlitbě, to je pro mne velké obohacení.

Co pokládáte pro sebe za nosné na evangelické víře?

Bezprostřední vztah k Bohu. Modlitby k Marii a ke svatým respektuji, nic proti nim nemám, ale modlím se jen k Ježíši. Bylo mi sice navrženo, ať ty modlitby ke svatým „zkusím“, ale já nemám potřebu to ani zkoušet.

Jakými neduhy se podle vás vyznačuje dnešní církev ve Francii a v Česku?

Zmíním zde jen svou „domovskou“ církev. Protestanti ve Francii se mi zdají příliš omámení svou vlastní historií pronásledování. Vede je to do mentality ghetta, pořád mají strach, že něco ztratí. Hodně se zabývají svou identitou, což je vede k uzavřenosti. Takové myšlení je mi cizí. Naši nejvlastnější identitou je přece Kristus, nikoli naše dílčí tradice. Musíme mít odvahu i něco ztratit, abychom mohli o to víc získat. O tom je přece ekumenické hnutí...

Co pro vás znamená postava Ježíše

byla zázračně vyslyšena. Když děti učím, snažím se vzpomenout si na sebe, když jsem byl v jejich věku, jaké otázky mne zajímaly. Víím, jak se mi tehdy Bůh zdál strašně neosobní velký a vzdálený. Chtěl bych, aby děti měly niternější a bližší vztah s Bohem, než jsem měl já.

V tomto roce se v nedělce zaměřuji hodně na modlitbu. Učím děti, že při modlitbě je také velmi důležité naslouchat, co nám Bůh k tomu říká. Ne na něj jenom chrlit prosby a případně také nějakou chválu. Když je chvíle času na konci, modlíme se, abychom si to prakticky vyzkoušeli a naučili se to.

ZN: S těmi příručkami je to trochu složitější. Protože jsou připravovány hodně široce pro obecné použití a pro všechny věkové kategorie, používáme je

většinou jako další inspirační zdroj. Tím hlavním je samozřejmě Písmo. A pak pro mě osobně i rozhovory na schůzkách učitelů nedělní školy. Každý z nás vnímá příběh či text jinak, akcentuje něco jiného. A to znamená různost pohledů a nápadů.

Učívám častěji skupinku starších dětí a pro ně už je myslím potřebné pracovat přímo s biblickým textem – číst jej, hledat odpovědi i učit se klást otázky. K příběhům, ale i k tomu, co to znamená pro nás, jak my dnes žijeme náš vztah s Bohem. Tedy od biblického příběhu k přesunu do současnosti. To je samozřejmě ideál, a ne vždy se to podaří. Ale když se to podaří a začneme diskutovat a společně hledat odpovědi, je to radost.

Někdy je asi složité být většinu

nedělí s dětmi a nemít možnost slyšet kázání. Kde čerpáš, abys mohl/mohla dávat dál?

JR: Tím, že je nás (učitelů) více, prostřídáme se, takže učíme 1–2x měsíčně a kázání slyšíme častěji. Což je fajn. Při přípravě se mi někdy objeví mně neznámé souvislosti, tak je to i pro mě obohacujícím. Čerpám u Toho, kdo je původcem všeho.

FK: Ano, to je pravda. Pokud mám nedělkou jednou nebo dvakrát měsíčně a pak jednu neděli v kobce krotím Bětu, mnoho kázání neslyším. To mne mrzí. Často se tedy alespoň ptám, o čem kázání bylo. Myslím, že když je dobré kázání, dá se hlavní myšlenka říci ve dvou větách. To je tedy jeden zdroj. Dále máme jednou měsíčně schůzky učitelů nedělky, kde jednotlivé příběhy více či méně podrobně probíráme a sami se učíme, čemu věnovat pozornost především.

Mám mnoho přátel v jiných sborech a církvích jako je Křesťanské společenství, Jednota bratrská, Katolická církev. Každé setkání s nimi mne obohacuje a svým způsobem i formuje. Nejdůležitějším zdrojem je ale pro mne sobotní příprava na nedělkou. To si většinou večer sednu k Bibli, přečtu si příběh, který mám učit, vezmu si papír a tužku a pak se modlím: Bože, co chceš, abych dětem řekl? Co je tam důležitého? Proč je v Bibli tento příběh? Většinou mi Bůh řekne, o čem mám hlavně mluvit. Okamžitě si to píšu. Samozřejmě používám také příručku pro nedělkou, ale tam je výklad často psán příliš vědecky, odborně a složitě. Hlavních myšlenek je tam třeba i pět a to by si pak děti nepamatovaly ani jednu. Takže ji spíš používám pouze jako nástin.

ZN: I když to bude znít jako fráze, i po těch 15 letech se do“ nedělky“ tě-

ším. Stejně tak i na setkávání s ostatními učiteli, ať už je to na pravidelných schůzkách, výletech, nácvičku vánoční hry nebo tábore. Je to další společenství ve sboru, které nám přináší radost do života.

Učitelé mívají řadu hezkých historiek z práce s dětmi, v nichž bývá humor, dětské vnímání světa i čistý a jednoznačný pohled na řadu věcí, včetně věcí víry. Nevzpomeň si na nějakou?

JR: Na historiky se těším! (Zatím jich moc nemám).

FK: Teď zrovna ne, ale i kdybych si vzpomněl, tak nevím, jestli bych to sem měl takhle veřejně psát. Kdyby se to pak děti doslechly, mohly by mít pocit, že se jim smějeme, a to bych nechtěl.

Jak by sbor mohl více pomoci nejenom vám učitelům, ale vůbec práci v nedělní škole?

JR: Tak to mě nic nenapadá.

FK: Tak především bych vás chtěl poprosit o modlitby za naši moudrost a vytrvalost. Potom by nám pomohlo, kdyby se našli další učitelé a učitelky nejen pro nedělkou, ale i pro vyučování dětí v týdnu. Dál bych byl rád, kdyby se rodiče více zajímali o to, co se učí nebo učilo, a během týdne si o tom s dětmi alespoň 2x popovídali. Dětem často říkám, že se mají rodičů na něco zeptat, něco zjistit, ale ony pak na to během týdne většinou zapomenou a pak nemá vyučování takovou návaznost a hloubku, jakou by mohlo mít.

ZN: S dětmi v nedělce se nás teď schází šest a dělíme se podle věku na dvě skupinky. Střídáme se, a tak na každého vyjde „služba“ tak jednou či dvakrát do měsíce. Uvítali bychom i další, kteří by nám pomáhali a přinesli nové nápady.

Ptala se Jana Šarounová

Chtěla jsem jim to tady zamíchat

Lékařka Evelyne Lecoq (1958) je jedinou Francouzskou a jedinou protestantkou v katolické komunitě Chemin Neuf v Praze. Zeptali jsme se jí na její ekumenické postoje a zkušenosti a samozřejmě také na motivy, které jí přivedly do komunity bratří a sester jiného vyznání.

Kde jste se seznámila s komunitou Chemin Neuf a proč jste do ní vstoupila?

Naši skupinu mládeže v evangelickém sboru v Rouenu v Normandii kontaktovali pracovníci komunity Chemin Neuf z Paříže. Nabídlí nám program duchovní formace bez ohledu na to, zda vstoupíme do komunity nebo ne. Studovala jsem medicínu a zároveň hledala hlubší zakotvení v životě. A tak jsem se rozhodla nabídku využít a následující rok jsem strávila sedm víkendů v Paříži na bohoslužbách, přednáškách, modlitbách a při rozhovorech, které komunita pořádala. Když to skončilo, položila jsem si otázku: „Co bude dál? Jak nyní pokračovat?“ V komunitě jsem se cítila svobodně, nikdo mne nepřesvědčoval, abych se stala katoličkou. Rozhodla jsem se do ní vstoupit, jelikož byla nasměrována ekumenicky. Už tehdy jsem měla za to, že jen společné svědectví křesťanů má potřebnou sílu k evangelizaci. Potvrzuje se mi to znovu a znovu.

Předpokládám, že vstup do komunity pro vás znamenal stěhování. . .

Ano, přestěhovala jsem se do Lyonu, ale strávila jsem zde jen tři měsíce. A to proto, že ještě předtím – vlastně při mém vstupu – se mnou hovořil zakladatel komunity P. Laurent Fabre a navrhl mi,

abych jela s malou skupinou do afrického Konga, kam komunitu pozval jeden z místních biskupů. Bylo to zvláštní řízení, protože už na začátku studia medicíny jsem měla strašnou touhu odjet do Afriky, ale odložila jsem to tehdy až na dobu po dokončení studia. Nyní jsem již byla se studiem takřka hotová, zbývající zkoušky jsem dokončila už v Lyonu a lednu 1985 jsem mohla odcestovat s jednou lékařkou, jedním sociálním pracovníkem a dvěma rodinami na 2,5 roku do Konga. I později jsem do Konga a také do Zaire jezdila, ale už jen na kratší období. Celkově jsem zde strávila 4 roky. Když v Zaire propukla občanská válka, bylo jasné, že se tam již nevrátím. Začala jsem se ptát, co dál.

A jak jste se z Afriky dostala do Čech?

Nejprve jsem se rozhodla absolvovat 30ti-denní duchovní cvičení. A po nějakém čase se mnou znovu mluvil P. Laurent Fabre a tentokrát mně navrhl, že by mě mohl poslat buď do Kanady, nebo do Čech. Jelikož jsem slyšela, že v české komunitě jsou jen katolíci, rozhodla jsem se pro Čechy. Chtěla jsem jim to tam trochu zamíchat. . .

A proč si myslíte, že je ta ekumenická orientace komunity tak důležitá?

Kdyby jednotlivé církve žily jen vedle sebe, aniž by se stýkaly a spolupracovaly, byla by to velká škoda. Vždyť Kristus je jen jeden. Čím blíže jsme ke Kristu, tím blíže jsme i jeden k druhému v rámci ekumenického hnutí.

Jak se však tento názor může uplat-